

L'ESPLENDOR D'UNA FESTA CATALANA A L'ARENYS DE MAR DEL SEGLE XIX

A mitjan segle XIX, la festa de Sant Roc era tot un esdeveniment, amb els macips i les captadores com a principal atractiu de la festa. De la part popular de la festa no en sabem res fins al 1885, any en què Ramon Surinyach escrigué el poema “La Festa de San Roch”, després de viure la festivitat a Arenys de Mar. Surinyach explica que un dels moments importants del matí era la lligada de la bandera, que es feia al balcó de la casa de l'administrador gros on romania en els moments de descans de la diada, quan la gent de la Confraria no la portava corporativament. Després de l'esmorzar, els administradors, acompanyats dels macips i dels músics, anaven a buscar les autoritats a l'Ajuntament per després anar a missa. Era tradició que l'administrador gros pagués un dinar als macips, les captadores, el predicador i els músics a casa seva. Les viandes i els beures corrien per la taula com a tot bon dinar de festa major. Un cop tips, l'administrador petit oferia un ball a la plaça fins a l'hora de la processó. La processó l'obria la gran bandera de la confraria i quatre comparets portaven a l'espatlla la imatge de Sant Roc. Acabada la processó, els confreres anaven a la rectoria on per sorteig de rodolins s'elegien els nous administradors per a l'any següent. Al vespre, després de l'elecció dels nous administradors, l'administrador gros sortint oferia un ball de nit. Aquell ball era punt de trobada dels joves macips amb les noies que anaven també de festa i era la cloenda de la diada de Sant Roc. Després de la Guerra Civil Espanyola, es deixaren d'elegir els administradors i el càrrec quedà vinculat a la família Nogueras, de manera que es lligava la bandera al balcó d'aquella casa de la plaça de l'Església.

Durant el segle XIX, Catalunya viu el moviment cultural de la Renaixença, que tenia la voluntat de fer renéixer el català com a llengua literària i de cultura després de segles de diglòssia respecte al castellà. A Arenys de Mar això no va passar per alt i la festa de Sant Roc se'n va veure fortament influenciada.

En aquest sentit, un dels aspectes rellevants de la festa de Sant Roc és que el sermó de la missa es feia en català.

Val a dir que aquest és un dels pocs panegírics que no es feien en castellà a mitjans del segle XIX. No va ser fins ben entrat el segle XX que, en temps de l'arxipreste Josep Rigau, s'anà reprenent el català en els sermons de lluïment.